

Това е задача, къмъ разрешаването на която се стреми всѣки човѣкъ. Има нѣщо въ човѣка, което го одухотворява, но какво е то и кжде е, никой не знае. Едни учени предполагатъ, че е самиятъ мозѣкъ, други казватъ, че е сърдцето и т. н. Важно е, че като заминава за другия свѣтъ, човѣкъ взима съ себе си разумното, което го е одухотворявало. Въ него се крие всичкото му богатство. Безъ него той нѣма никаква цена нито на небето, нито на земята.

Това сж хипотези и теории, които единъ день, въ далечното бждеще, ще се разкриятъ на човѣка. Разрешаването имъ днесъ е невъзможно, обаче, човѣкъ се стимулира отъ този въпросъ, иска да проникне въ своята сжщина. Днесъ едно е важно за човѣка: да оцени живота и всичко, което му е дадено като пособие въ живота. Той има тѣло, съ много външни и вътрешни органи — пособия за работа и за подържане на неговия животъ. Като погледне ръката си, човѣкъ я свързва съ работата, която върши чрезъ нея: работи, пише, помага. Погледне крака си, сжщо го свързва съ службата, която върши: движи се отъ едно мѣсто на друго, посещава планини, гори, поля, радва се на красотата на природата. Какво се ползува човѣкъ отъ доброто си желание, ако не може да го реализира? Представете си, че душата му има желание да направи едно добро дѣло, а краката му сж болни, слаби, не може да се движи. — Защо душата дава нѣкакво на-